

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.10.2017, sp. zn. 31 Cdo 4427/2016, ECLI:CZ:NS:2017:31.CDO.4427.2016.1

Číslo: 145/2018

Právní věta:

Při srovnání ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř. na straně jedné a ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. na straně druhé je významné, že podkladem pro rozhodnutí podle ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. jsou výhradně listiny vydané nebo ověřené státním orgánem nebo notářem (ustanovení § 256 odst. 2 o. s. ř.), zatímco základna pro rozhodování o změně účastníků po zahájení řízení o výkon rozhodnutí podle ustanovení § 107a o. s. ř. s takto formalizovaným požadavkem spjata není.

Soud je sice vázán rozhodnutím podle § 107a o. s. ř. potud, že je jím napříště jinak vymezeno procesní účastenství na straně oprávněného, nikoli však v tom smyslu, že by již tímto usnesením bylo s konečným důsledkem předurčeno posouzení otázky, zda ve prospěch takto určeného oprávněného bude (pozitivně) rozhodnuto o nařízení výkonu rozhodnutí v režimu ustanovení § 256 odst. 1, 2 o. s. ř.

Totéž se uplatní i v situaci nástupnictví, ke kterému dochází až poté, co již byl výkon rozhodnutí nařízen, a v nichž se rozhodování podle § 107a o. s. ř. a § 256 odst. 1, 2 uplatňuje specificky „přiměřeně“; podmínky nástupnictví na straně oprávněného v rámci dovolávaného ustanovení § 107a o. s. ř. nemohou být jiné (natožpak přísnější) než ty, které pro samotné nařízení výkonu rozhodnutí zakotvuje ustanovení § 256 odst. 2 o. s. ř. I zde se prosazuje zásada formalizace předpokladů pro takové rozhodnutí a soud vychází z obsahu spisu, resp. z listin předložených oprávněným a rozhoduje zpravidla bez slyšení povinného.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.10.2017

Spisová značka: 31 Cdo 4427/2016

Číslo rozhodnutí: 145

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Postoupení pohledávky, Účastníci řízení, Zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce)

Předpisy: § 107a o. s. ř.

§ 256 o. s. ř.

§ 36 předpisu č. 120/2001Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 12 Co 498/2007.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Odvolací soud napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení ze dne 27. 9. 2006, č. j. 9 E 736/2004-56, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 11. 2006, č. j. 9 E 736/2004-62, a doplňujícího usnesení ze dne 18. 3. 2016, č. j. 9 E 736/2004-84, kterým Okresní soud ve Vyškově nařídil podle platebních rozkazů Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 16. 6. 1994, sp. zn. 9 Ro 132/94, ze dne 24. 10. 1995, sp. zn. 8 Ro 305/95, ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 12 Ro 214/96, ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. 7 Ro 3738/93, ze dne 24. 10. 1995, sp. zn. 8 Ro 306/95, ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 12 Ro 215/96, ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. 7 Ro 3689/93 (ve znění opravného usnesení ze dne 18. 11. 1994, sp. zn. 7 Ro 3689/93), dále ze dne 24. 10. 1995, sp. zn. 8 Ro 307/95, a ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 12 Ro 213/96, k uspokojení pohledávky oprávněné v souhrnné výši 7 935 517,10 Kč, výkon rozhodnutí prodejem v rozhodnutí blíže specifikovaných nemovitostí povinného zapsaných na LV pro obec a katastrální území V. Dospěl závěru, že všechny předpoklady pro nařízení výkonu rozhodnutí byly splněny, protože původní oprávněná (Česká spořitelna, a. s.) k návrhu, v němž řádně označila předmětné nemovitosti, připojila stejnopisy výše uvedených rozhodnutí, ohledně nichž se nařízení výkonu domáhala, opatřené řádně doložkou vykonatelnosti.

2. Je na místě předeslat, že původní oprávněná navrhla, aby soud podle ustanovení § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) rozhodl, že na její místo do řízení vstoupí coby oprávněná společnost R., a. s., a tomuto návrhu Okresní soud ve Vyškově (dříve, než rozhodl o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí) vyhověl usnesením ze dne 14. 8. 2006, č. j. 9 E 736/2004-54 (ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2008, č. j. 12 Co 497/2007-88). Soud prvního stupně i odvolací soud své rozhodnutí odůvodnily tím, že nejsou pochybnosti, že práva přiznaná vykonávanými rozhodnutími svědčí nastupující oprávněné, a předpoklady pro vyhovění návrhu podle § 107a o. s. ř. jsou tak dány. Dovolání povinného do posledně označeného rozhodnutí odvolacího soudu bylo zamítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. [20 Cdo 3882/2008](#)-112, v němž dovolací soud uzavřel, že námitka povinného ohledně neplatnosti postoupení vymáhaných pohledávek mezi původní a následnou oprávněnou je pro posouzení, zda bylo důvodně vydáno rozhodnutí podle ustanovení § 107a o. s. ř., nerelevantní; při rozhodování o návrhu na změnu účastníků totiž soud nezkoumá, zda právo na subjekt, který má do řízení vstoupit, skutečně přešlo. V odůvodnění dovolacího soudu je též zaznamenáno (jak uvedl odvolací soud), že „se tato právní skutečnost týká práv a povinností dosavadních účastníků předmětného řízení, nastala po zahájení předmětného řízení a předložené smlouvy mají náležitosti předepsané ustanovením § 256 odst. 2 o. s. ř.“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. V předmětném dovolání, jež směřuje do usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení ze dne 27. 9. 2006, č. j. 9 E 736/2004-56 (ve znění opravného usnesení ze dne 21. 11. 2006, č. j. 9 E 736/2004-62, a doplňujícího usnesení ze dne 18. 3. 2008, č. j. 9 E 736/2004-84), o nařízení výkonu rozhodnutí, povinný opětovně namítá, že postoupení pohledávek mezi Českou spořitelnou, a. s., a společností R., a. s., je neplatné, protože úvěrové a zástavní smlouvy ze dne 15. 8. a 1. 11. 1991 uzavřené mezi ním a původní oprávněnou postoupení pohledávek znemožňovaly. Kromě toho je názoru, že napadené usnesení je zřejmě nicotné, protože o téže záležitosti bylo již jednou rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. 12 Co 497/2007, na bázi ustanovení § 107a o. s. ř.

III.

Připustnost dovolání

4. Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (viz čl. II Přejídných ustanovení, bod 12 zákona č. 7/2009 Sb.), když se nejprve zabýval otázkou připustnosti dovolání.

5. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

6. Ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. – jež podle ustanovení § 238a odst. 2 o. s. ř. platí obdobně, a podle něhož je připustnost dovolání nutno v předmětné věci posuzovat vedle ustanovení § 238a odst. 1 písm. c) o. s. ř. – je dovolání proti potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu, jemuž nepředcházelo kasační rozhodnutí, připustné, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam; ten je dán zejména tehdy, řeší-li rozhodnutí odvolacího soudu právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li ji v rozporu s hmotným právem (ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř.).

7. Z pohledu dovolacích námitek (důvodů) se jeví coby významné vyřešení právní otázky, zda je soud při rozhodování o návrhu na nařízení soudního výkonu rozhodnutí vůči novému oprávněnému (zde R., a. s.) vázán předchozím rozhodnutím podle ustanovení § 107a o. s. ř. o tom, že do řízení o výkon rozhodnutí právem vstoupil jiný subjekt namísto původního oprávněného (anebo se odvolací soud může k odvolání povinného do usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí znovu zabývat jeho námitkou, že takový oprávněný není pro nařízení výkonu věcně legitimován), a s tím související další otázky, jaký je vztah „průkazu“ skutečností dle tohoto ustanovení (§ 107a o. s. ř.) na straně jedné a § 256 odst. 1 o. s. ř., normujícího podmínky nařízení výkonu vůči jinému subjektu, než který je označen coby povinný ve vykonávaném rozhodnutí na straně druhé, a konečně jakými procesními prostředky lze takového průkazu dosáhnout, jmenovitě zda je namíste standardní dokazování při nařízeném jednání, anebo zda soud rozhoduje jen na základě příslušných, event. kvalifikovaných listin. Protože tyto otázky jednak nebyly dosud dovolacím soudem v úplnosti, resp. vnitřně konzistentně vyřešeny, a jednak jsou v jeho rozhodovací praxi hodnoceny rozdílně (viz níže), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání povinného proti rozhodnutí odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. připustné.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Tříčlenný senát č. 20, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, vycházející ze zásady formalizace přezkumu předpokladů pro obě výše zmíněná rozhodnutí (s přiměřeným odvoláním kupříkladu na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. [20 Cdo 1512/2007](#), ze dne 14. 2. 2010, sp. zn. [20 Cdo 3963/2007](#), či ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1137/20), dospěl k právním závěrům odlišným od těch, které byly rovněž v části jeho judikatury vysloveny, jmenovitě v usnesení ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. [21 Cdo 4973/2015](#), či ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. [20 Cdo 969/2006](#), a dalších, a rozhodl proto jednomyslně o předložení věci velkému senátu Nejvyššího soudu k rozhodnutí, opíraje se o ustanovení § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích).

9. Právní nástupnictví se v řízení o výkon rozhodnutí prosazuje ve třech relativně samostatných procesních situacích; za prvé v situaci, kdy řízení o výkon zahájil sice oprávněný z exekučního titulu, leč poté, avšak ještě před nařízením výkonu, se nositelem jím vymáhané pohledávky (typicky cestou jejího postoupení) stal subjekt jiný (§ 107a, § 254 odst. 1 o. s. ř.), za druhé, jestliže ke změně v

subjektu nositele oprávnění z titulu došlo předtím, než bylo řízení o výkon rozhodnutí zahájeno a návrh na nařízení výkonu podává již tento subjekt „nový“ (§ 256 o. s. ř.), a konečně – jak soudní praxe Nejvyššího soudu implicitně připustila – i v situaci, kdy ke změně v osobě oprávněného z titulu dojde až poté, co výkon rozhodnutí – v jeho prospěch – byl již nařízen.

10. V dané věci jde explicitě o situaci první.

11. Podle ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř., má-li žalobce za to, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde, může dříve, než soud o věci rozhodne, navrhnout, aby nabyvatel práva nebo povinnosti vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka; to neplatí v případech uvedených v § 107. Podle ustanovení § 107a odst. 2 o. s. ř. soud návrhu usnesením vyhoví, jestliže se prokáže, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost uvedená v odstavci 1, a jestliže s tím souhlasí ten, kdo má vstoupit na místo žalobce; souhlas žalovaného nebo toho, kdo má vstoupit na jeho místo, se nevyžaduje; právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají zachovány.

Podle ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. proti jinému, než kdo je v rozhodnutí označen jako povinný, nebo ve prospěch jiného, než kdo je v rozhodnutí označen jako oprávněný, lze nařídit a provést výkon rozhodnutí, jen jestliže je prokázáno, že na něj přešla povinnost nebo právo z rozhodnutí. Přechod povinnosti nebo práva lze prokázat jen listinou vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem, pokud nevyplývá z právního předpisu.

Při srovnání ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř. na straně jedné a ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. na straně druhé se zjevuje jejich vzájemná blízkost; ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř. zatěžuje žalobce povinností složit (pouze) průkaz (osvědčit), „že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy (obecně) spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení“ (nikoli že se tak skutečně stalo), kterou žalobce dokládá příslušnými listinami, a ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. oprávněnému ustavuje povinnost prokázat, že na subjekt, který se má stát oprávněným nebo povinným namísto oprávněného či povinného z vykonávaného titulu, přešla povinnost nebo přešlo či bylo převedeno právo z exekučního titulu, což je povinnost jen zdánlivě „silnější“; významné totiž je, že i pro ni platí, že podkladem pro rozhodnutí podle ustanovení § 256 odst. 1 o. s. ř. jsou výhradně listiny, zde však vydané nebo ověřené státním orgánem nebo notářem (ustanovení § 256 odst. 2 o. s. ř.), zatímco základna pro rozhodování o změně účastníků podle ustanovení § 107a o. s. ř. s takto formalizovaným požadavkem spjata není.

12. Soud je sice vázán rozhodnutím podle § 107a o. s. ř. potud, že je jím napříště jinak (než původně) vymezeno procesní účastenství na straně oprávněného, ne však v tom smyslu, že by již tímto usnesením bylo s konečným důsledkem předurčeno posouzení otázky, zda ve prospěch takto určeného oprávněného bude (pozitivně) rozhodnuto o nařízení výkonu rozhodnutí (v režimu ustanovení § 256 odst. 1, 2 o. s. ř.). Jak se podává z výše řečeného, obě rozhodnutí vycházejí z navzájem odlišných procesních poměrů, jsou založena na průkazu kategoriálně jinými listinami a v situaci (jak je tomu v dané věci), kdy k procesnímu nástupnictví dochází předtím, než byl výkon rozhodnutí nařízen, jsou i oddělena v čase; nejde tedy o rozhodování o tomtéž a rozhodnutím o změně v osobě oprávněné podle ustanovení § 107a o. s. ř. není založena překážka věci rozhodnuté, jde-li o posouzení věcné legitimace do řízení vstoupivší oprávněné. Předmět obou rozhodnutí je jiný – zatímco v prvním případě jde o rozhodování o návrhu na změnu účastníka na straně oprávněné, ve druhém případě jde o posouzení, zda jsou splněny podmínky, aby mohl být výkon rozhodnutí ve prospěch takto (procesně) určené oprávněné nařízen. Že pozitivní rozhodnutí o procesním nástupnictví obstojí vedle pozdějšího negativního rozhodnutí ve věci samé z důvodu nedostatku věcné legitimace, není důvod jakkoli zpochybňovat a uvažovat zde o „nicotnosti“ rozhodnutí druhého, jak se domnívá dovolatel, je prima facie nemístné.

13. Tím jsou zodpovězeny první dvě právní otázky, které byly výše vymezeny.

14. Zbývá vyřešit právní otázku třetí, zda pro posouzení věcné legitimace oprávněné k nařízení soudního výkonu rozhodnutí soud musí vést řádné dokazování a pro ně nařídit jednání, anebo zda vychází z obsahu spisu (dostupných listin), jestliže má být výkon rozhodnutí nařízen ve prospěch jiného, než kdo je v rozhodnutí označen jako oprávněný (ustanovení § 256 o. s. ř.).

15. Při posouzení, v jakém rozsahu a jakým způsobem (zda při jednání) má soud posuzovat námitku povinného, že smlouva o postoupení pohledávky mezi dřívějším a nyníjším oprávněným je neplatná, protože byla uzavřena v rozporu s předchozí dohodou mezi dřívějším oprávněným (původním věřitelem) a povinným (dlužníkem), je třeba vyjít z toho, že účelem nařízení výkonu rozhodnutí mezi konkrétním oprávněným a konkrétním povinným je, aby byl efektivně, rychle a pro povinného i „překvapivě“ založen právně regulární procesní stav, který je potřebný pro to, aby mohlo dojít k vlastnímu provedení výkonu. Proto až po nařízení výkonu rozhodnutí (s důsledky přiměřeně zajišťujícími postižitelný majetek povinného), a v tomto dalším stadiu řízení, se otevírá prostor k posouzení nikoliv jen obecných předpokladů pro vedení výkonu [srov. § 268 odst. 1 písm. a), b) o. s. ř.], nýbrž i toho, zda výkon rozhodnutí je přípustný podle norem hmotného práva [srov. § 268 odst. 1 písm. d), f), g) o. s. ř.], a to včetně posouzení otázky, zda je věcná legitimace (procesně) oprávněného vskutku dána. A naopak, ve stadiu předchozím, při rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí, odpovídá účelu a zásadám exekučního práva, že se prosazuje zásada formalizace předpokladů pro takové rozhodnutí, jak je deklarována jak ustanovením § 251 odst. 1 o. s. ř., tak ustanovením § 256 odst. 2 o. s. ř. (srov. kupříkladu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2009, sp. zn. [20 Cdo 1512/2007](#), a další), a soud při prověřování věcné legitimace oprávněného vychází z obsahu spisu, resp. z listin předložených oprávněným a rozhoduje zpravidla bez slyšení povinného (ustanovení § 253 odst. 1 o. s. ř.). Přitom není podstatné, zda oprávněným je někdo jiný, než kdo je v rozhodnutí jako oprávněný označen, a takovým „předběžným“ posouzením, zda je oprávněný k vedení výkonu rozhodnutí aktivně legitimován ve smyslu ustanovení § 256 o. s. ř., není soud vázán v situaci, že rozhoduje o návrhu povinného na zastavení výkonu podle ustanovení § 268 odst. 1 [písm. h)] o. s. ř. (srov. s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2012, sp. zn. [20 Cdo 4302/2011](#)). Proto až v tomto stadiu řízení o zastavení soudního výkonu je v úplnosti a zpravidla při jednání cestou procesního dokazování (ustanovení § 269 odst. 2 o. s. ř.) hodnocena i povinným vznesená námitka nedostatku věcné legitimace oprávněného (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. [20 Cdo 3963/2007](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. [20 Cdo 1329/2003](#)).

16. Řečené se podává ostatně přímo z dikce ustanovení § 256 odst. 2 o. s. ř., jež předpokládá, že veškerá zjištění za účelem posouzení splnění tam stanovených podmínek soud provede z „listin“, tedy nikoliv procesním dokazováním, k němuž by bylo nutné nařídit jednání. Tato „zjištění“ se vedou jen v „obecné rovině“ (soud zjišťuje, že exekučním titulem byla uložena vykonávaná povinnost a že z kvalifikovaných listin, připojených k návrhu, se podává, že právo z exekučního titulu přešlo na jiného). Jejich předmětem však nejsou vedlejší skutečnosti, jež z exekučního titulu nebo z listin prokazujících převod (přechod) práva z exekučního titulu přímo neplynou a které (pro případ, že budou prokázány) jsou - oproti tomu - způsobilé založit důvod, aby nařízený výkon rozhodnutí byl zastaven (§ 268 odst. 1 o. s. ř.). Opačný výklad by činil - v předmětném kontextu - ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. obsoletním.

17. Tím je zodpovězena i právní otázka formulovaná shora v pořadí třetí.

18. Uvedené závěry se logicky uplatní i v té specifické „třetí“ situaci nástupnictví (viz shora), kdy k němu dochází až poté, co již byl výkon rozhodnutí nařízen, a v nichž se rozhodování podle § 107a o. s. ř. a § 256 odst. 1, 2 uplatňuje specificky „společně“, resp. „přiměřeně“, jak se dovozuje kupříkladu v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. [29 Cdo 943/2012](#), a ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. [21 Cdo 4973/2015](#). Použití ustanovení § 256 o. s. ř. může zde být vskutku jen „přiměřené“ potud,

že se již výkon rozhodnutí nenařizuje (neboť nařízen již byl), nicméně podmínky nástupnictví na straně oprávněného v rámci dovolávaného ustanovení § 107a o. s. ř. nemohou být přirozeně jiné (natožpak přísnější) než ty, které pro samotné nařízení výkonu rozhodnutí zakotvuje ustanovení § 256 odst. 2 o. s. ř.

19. Pakliže v usnesení ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. [21 Cdo 4973/2015](#) (a dříve v usnesení ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. [20 Cdo 969/2006](#), jakož i v dalších) Nejvyšší soud oproti tomu vyjádřil názor, že předpoklady pro vstup jiného oprávněného do vykonávacího řízení mají být naopak zjišťovány prostřednictvím standardního dokazování, za účelem čehož „soudní exekutor nařídí jednání“, jsou nyní dovozené závěry k němu kontrární a Nejvyšší soud se míní od něj odchýlit; tato okolnost pak zakládá důvod, pro který je k rozhodnutí v dané věci povolán velký senát, jak bylo shora předznačeno.

20. Sluší se uvést, že co bylo řečeno o poměrech výkonu rozhodnutí dle občanského soudního řádu, platí i pro poměry exekuce vedené podle zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, neboť jeho ustanovení § 36 odst. 3, 4 a 5 jsou rozhodným ustanovením § 107a a § 256 odst. 1, 2 o. s. ř. obdobná.

21. Stojí za zaznamenání, že usnesení sp. zn. [29 Cdo 943/2012](#) správně ve shodném kontextu poukazuje na to, aby „průkaz této skutečnosti byl podán způsobem předjímaným ustanovením § 36 odst. 4 exekučního řádu“.

22. Námitka povinného, že existují zvláštní právní skutečnosti, na jejichž základě oprávněný není v řízení aktivně legitimován, které však nevyplývají ze samotné listiny o postoupení pohledávky (povinný tvrdí, že k postoupení pohledávek došlo v rozporu se smlouvou o úvěru, kterou uzavřel s původní oprávněnou), může být efektivně uplatněna až k návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Smlouva o úvěru mezi původní oprávněnou a povinným totiž není listinou, která by byla prvotním podkladem pro posouzení, zda pohledávky z exekučního titulu přešly na jiného (těmito podklady jsou samotný exekuční titul, smlouva o postoupení pohledávek a návrh, aby do řízení vstoupila nynější oprávněná).

23. Cestou shrnutí se z řečeného podává, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů ve výsledku správné. Protože nebylo zjištěno, že by řízení bylo postíženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání povinného zamítl podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř.